

EL DESCOBRIMENT DE L'ANTÀRTIDA

Em dic Iris i soc una científica que fa uns anys em van dir que em convidaven a anar a l'Antàrtida a investigar coses sobre ella i així poder fer algun descobriment.

Després d'uns dies d'espera, va arribar el gran dia, marxàvem a l'Antàrtida. Aquell dia estava molt nerviosa, anava amb un noi que es deia Òscar, ell va estudiar amb mi feia uns anys, però no el coneixia gaire.

Per arribar a l'Antàrtida s'havien d'agafar 3 avions que ens portarien fins a Ushuaia (Argentina) i des d'Ushuaia agafaria un vaixell fins a l'Antàrtida. Al meu company no li agradava gens ni mica anar amb avió i em vaig passar tot el camí relaxant-lo.

Quan vam arribar a l'Antàrtida, el meu company i jo, vam anar a la nostra base. Era força gran i tenia de tot. Després de deixar totes les coses a la base vam contemplar les vistes tan boniques que hi havia. Allí vam conèixer més biòlegs i científics que s'allotjaven a prop nostre. Com es va fer tard i estàvem molt cansats ens en vam anar a dormir. Segur que l'endemà passarien moltes més aventures.

Quan ens vam aixecar feia molt de fred. Ens vam canviar i ens vam dirigir cap a unes coves que eren molt a prop de la nostra base. Quan estàvem dins, el meu company, de sobte, em va dir que em girés. En girar-me em vaig trobar una de les parets de la cova plena de pintures rupestres! El meu company i jo ens vam quedar bocabadats, vam anar a avisar al grup d'investigació, que van vindre corrents.

Durant el mes següent vam estar investigant totes les coves que hi havia a prop de les nostres bases, vam trobar moltes coses, com ossos d'animals, de persones... I les pintures rupestres, que estaven fetes amb sang i a més a més tenien més de trenta mil anys d'antiguitat.

Tot anava bé fins que un dia ens vam aixecar amb un soroll horrible, ningú sabia d'on venia i ens vam reunir totes les bases per anar a trobar a l'ésser tan estrany que feia aquell soroll tan monstruós. Ens vam dividir, formant grups de 5 persones. Uns investigaven a les coves, d'altres investigaven a les muntanyes, entre elles la muntanya Horlick, Theron i la serralada Thiel.

Vam estar dies aguantant aquell soroll tan desagradable, dia rere dia buscant d'on provenia, i només quedaven dues setmanes per tornar a casa.

— El viatge se m'està fent molt fresquet i molt curt—, Vaig dir jo.

— A mi també—, em va contestar l'Òscar.

Tenia clar que no me'n volia anar a casa sense descobrir d'on provenia aquell soroll. Cada dia s'escoltava més. I un dia que els meus companys i jo estàvem pujant per una de les muntanyes, de sobte la muntanya va començar a moure's, i em vaig adonar d'un petit forat que s'estava obrint a la muntanya, vaig mirar i el que s'obria era una molt semblant a un ull. Vaig mirar als meus companys i li vaig dir: — Crec que no estem a sobre d'una muntanya. Els cinc del nostre equip, vam sortir tot corrents "muntanya" avall.

Era la vegada que més ràpid he corregut a la meva vida, entre la velocitat que portava i el fred que hi feia no sentia les cames. El monstre o el que tinguéssim avall semblava que estava aixecant-se. Vaig arribar al final de la muntanya i em vaig posar fora de perill, però el meu

company Òscar va ser l'únic que seguia corrent "muntanya" avall. El monstre es va aixecar i l'Òscar va sortir disparat, immediatament el monstre va agafar l'Òscar amb la mà dreta i se'l va mirar amb cara de desig. L'Òscar tenia cara d'espantat, ja que estava a punt de ser menjat per un monstre que mesurava més de 20 metres d'alçada.

Mentre nosaltres li cridàvem al monstre perquè no és menges l'Òscar. Em va venir al cap aquell monstre que tothom coneixia per "Yeti", un monstre gegant blanc, que hi surt a les pel·lícules i als llibres de ficció, però resultava que era real.

Una dona d'un altre grup va agafar una mena de megàfon i va cridar el més fort que va poder. El monstre va tirar l'Òscar que va tornar a sortir disparat una altra vegada, i va anar en direcció a la noia. Ella va sortir corrent el més ràpid que va poder, però el monstre amb una gambada ja li havia agafat amb una sola mà i la mirava amb desig. A ella li va caure el megàfon i el vaig agafar i vaig aprofitar per preguntar-li al monstre que què li passava.

El monstre em va mirar estranyat i em va dir que havien matat la seva família. Li vaig preguntar si encara quedaven més com ell i que quant temps feia que van matar la seva família. Ell em va respondre i em va dir que ell era l'únic que continuava viu i que van matar a la seva família fa aproximadament uns dos-cents anys.

— Tens més de dos-cents anys?

— Clar jo tinc 558 anys —, em va respondre.

Li vaig demanar si us plau, que si podia baixar la noia, i em va fer cas. Em va preguntar que perquè estàvem totes aquelles persones allà, i li vam contestar que estàvem investigant coses sobre l'Antàrtida. Vaig voler saber el perquè van matar la seva família, i va explicar-me que els humans que hi havia en aquella època eren molt dolents i els mataven per fer-se abrics i moltes més coses. I que ells s'intentaven defensar com podien, però els humans eren molts més i anaven armats. Vam tenir una conversa molt llarga i molt interessant.

Em va fer molta pena el "Yeti", i li vaig dir si podíem fer alguna cosa per ell, em va dir que sí, que guardés el secret, que li agradaria que ningú més s'assabentés que ell existia, però que sabia que nosaltres veníem a l'Antàrtida a investigar per després explicar tot el que havíem investigat. Però com es va fer molta pena la seva situació, tot el grup vam decidir no explicar res a ningú.

M'ho estava passant genial i descobrint coses que mai pensava que descobriria, no volia marxar, però s'acabaven els dies, vaig decidir que havia d'aprofitar el màxim aquesta experiència. Els últims tres dies que ens quedaven els vam compartir amb el "Yeti".

L'últim dia, el de tornada, estàvem molt tristos, no volíem anar cap a casa cap dels dos, ni jo ni l'Òscar. Vam anar al vaixell i mentre ens allunyàvem li dèiem adeu al nostre nou amic, el "Yeti". El viatge amb vaixell va anar molt bé, i als avions, l'Òscar va estar una mica millor que a l'anada.

Quan vaig arribar a casa vaig pensar en tot el que hi havia passat, tot era una bogeria. Però no podia explicar res a ningú. Em vaig emportar una molt bona experiència i un molt bon record d'aquesta aventura. Sempre et recordaré "Yeti".